

Fogaras

Nem tudom pontosan, hogy másoknak mit mond ez a név, de én örömmel emlékszem vissza erre a szóra. Most nem a fogorvosi rendelőre gondolok, hanem olyan 2000 m magas hegyekre a Déli-Kárpátokban.

A cikkemmel nem akarok kedvet adni ezeknek a hegyeknek a megmászásához, csupán csak azt akarom leírni, hogy olykor-olykor megéri elszakadni a civilizációtól, ha már túl sok a szemét körülöttünk, nagy a zaj, s nem hagynak aludni, vagy esetleg csak egy kis kaladnra vágyunk. Persze minden kirándulásra fel kell készülni, mert nem indulhatunk el csere gatyá, térkép, meg ennivaló nélkül. Tovább már nem akarom folytatni a felsorolást, mert akkor le kellene írjam szóról-szóra az összes cserkész felszerelést, amit egyébként is kézbe kapunk minden nyár közeledtével, a meghívókban.

Hogyan is kezdődtek ezek a túrázások? Körülbelül úgy, hogy '93 június közepén elkaptunk egy hóvihart ezekben a hegyekben. Így abszolút nem sikerült bejárnunk teljesen ezeket a hegyeket, melyek egy fűrésznek az éleire hasonlítanak, vagy éppenséggel egy rossz fogsorra. Mint minden más hegynek, ezeknek a hegyeknek is van valami gyönyörűsége, valami megfoghatatlansága, van valami félelmetes bennük, amit a diafilmekből nehéz meglátni, mert nem tükrözik a teljes látókört. A képek csak egy mozzanatot rögzítettek ezekből a kilátásokból, mert olykor az is megtörtént, hogy néhány perc múlva már az egész hegy ködbe burkolódzott, teljesen eltakarva az ijesztő sziklákat, és az utat. Azért annyira mégsem bizonyultak ezek a kirándulások veszélyesnek, mert mindig nyáron indultunk neki. Gondolom nem kell magyaráznom, hogy a téli időszakban nagyon veszélyesek tudnak lenni a körülmények, mivel lavina veszéllyel kell számolni.

A hegymászásban mindig van egy kis véletlenszerűség, mert soha nem tudhatjuk a végkifejletet. Sokszor mindent magunkal kell vinünk, hogy biztosak legyünk abban, szükség esetén felhasználhassuk. Persze lehetőleg a legfontosabbakra van szükség mindig, mert ilyen magas hegyekben nincs kocs út, felvonókabin, melegvíz, és néha nincs más turista se. Mindenről le kell mondani, hogy élvezni tudjuk a természet örömeit, vagyis teljesen el kell szakadnunk a civilizációtól. No jó, azért nem kell barbároknak lennünk, mert mások is jöhetnek utánunk. A helyet, amit pihenésre használtunk, ugyan abban az állapotban kell hagynunk, mint amiben megtaláltuk, hogy az utánunk jövők is megcsodálhassák a természet egyszerűségét, szépségét.

Csak ennyit akartam mondani, s ha valakinek még van kedve kirándulni velünk, s szebbnél-szebb tájakban gyönyörködni, annak nagyon ajánlom a HUREL rendezvényeit, mert nem ez volt az első és egyben az utolsó vetítés.

Rencsik Pal